

De calç i arena

LOLA GONZÁLEZ MONTOLÍO

Premi Anna Rebeca

DE CALÇ I ARENA

I - Mare

De calç i arena, mare,
de calç i arena.
De pedra i ferro, mare,
de ferro i pedra
com un superb alcàsser,
sòlida i ferma...
Així jo et veia, mare,
així jo et veia,
la roca impertorbable
on s'estavella
la inútil embranzida
de la tempesta.
D'espiga de blat, mare,
d'espiga plena
era el color dels dies;
de plata vella
les nits assossegades
de la infantesa.
Fonda l'empremta, mare,
fonda l'empremta
de la teua petjada,
fèril la sembra,
recte el solc de la llaura,
adient la terra...
És la nostàlgia un llibre
on lletra a lletra
les vivències arrelen
i es fan llegenda

escrites amb quimèric
polsim d'estrella.
I amb negra tinta, mare,
amb tinta negra
s'escriuen les absències,
s'escriu la pena,
els comiats, els silencis
i l'orfenesa.
Que del superb alcàsser,
la roca ferma,
l'espiga d'aquells dies,
la plata vella
de les nits encantades,
d'allò que hi era
i semblava imperible,
ja només resta
un munt de cendra, mare,
un munt de cendra.

II – Bressoleig

Veus des del llit la deserció del dia
i la fugaç victòria de la nit,
monòtones palades del teu viure,
calç i arena d'un volt repetitiu.
S'instal·la en la finestra la foscúria
que a poc a poc s'engolirà el matí
i un crepuscle durà després la roda
i de bell nou la fosca...i sempre així.
Rere el cristall de la finestra els dies
són fulls d'un almanac sense sentit.
Els pàlids nards s'han mustiat en el búcar
i tu ets un pàlid nard sobre el coixí,
i et pesa el temps com plom damunt l'ossada
i voldries dormir, només dornnir...
Amb el bressoleig de la meua infància
dorm-te acaronada, que a frec teu joestic:
“Fes non-non, fillet, que et canta la mare...”
Fes, mare, non-non, que et cante jo avui.

III – L'ombra

Entre els plecs del llençol s'escorre l'ombra
poblant la teua nit, lluna minvant,
silenciosa i pacient l'has percebut
com un lladre ajupit al teu capçal.
I clous els ulls deixant que t'acarone,
que t'abrace, que et prenga de la mà
i que t'envolte el seu mantell d'oblit.
-ja fa temps que oblidares recordar-
La vesprada s'atura al teu rellotge,
la veu al vent se'n va, mare, se'n va.
Pertot arreu silenci, ja emmudeixen
els teus llavis i també el teu esguard.
Silenci són les teues flors nonades,
carícies que d'intent no van passar...
i enyore els tendres mots que mai m'has dit
i sent alhora aquells que jo he callat.

IV – La barca de Caront

Va claudicant el dia. Cau la tarda
i encara hi ha deixalles de claror
que la persiana va tallant a llesques
de penombra sobre el cobertor.
Tens un perfil de dolça placidesa,
de talla de jacent Verge d'agost...
Hores d'or i canyella van trenant
garlandes en la barca de Caront
que t'espera enllestida i emproada
envers la llibertat sense retorn.

***